

JAAP ROBBEN

VIDEO

<https://youtu.be/a-l-BIUHDhg>

KNVHY

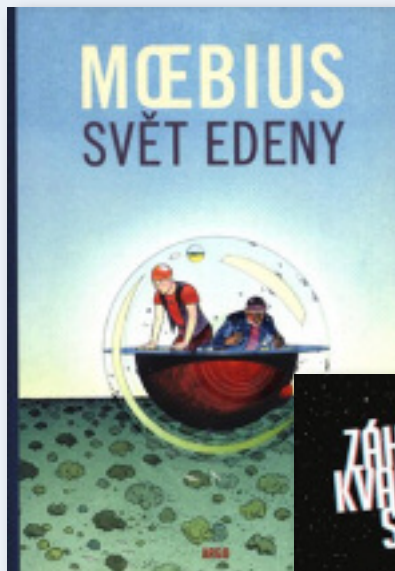
Pro týden od 28. 5. do 3. 6. 2018

Číslo

18

Ročník 29

Nakladatelství
ARGO vydává

Více uvnitř

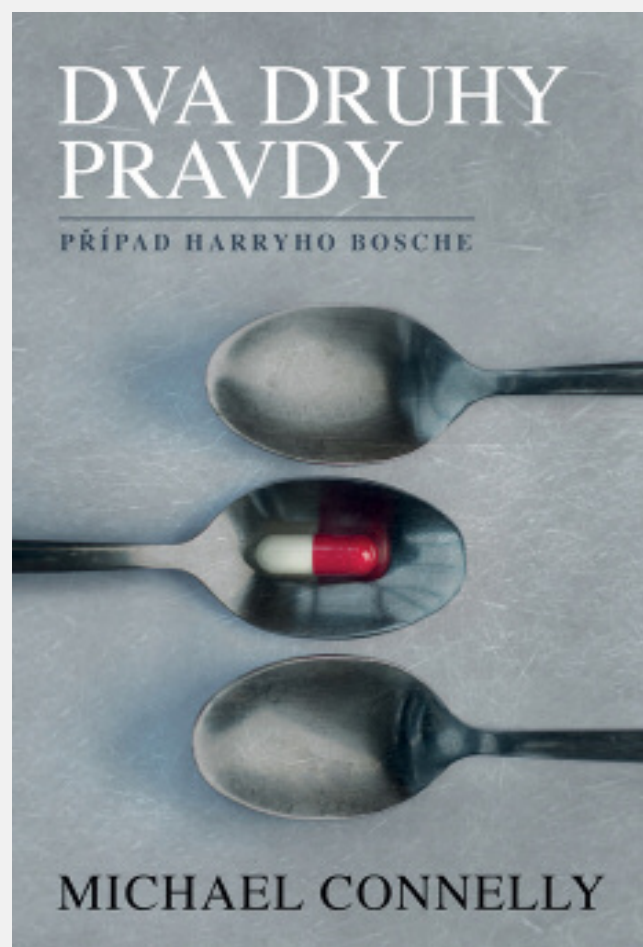
948 Kč

398 Kč

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

349 Kč

Více uvnitř

www.dominoknihy.cz

Více uvnitř

www.ivysehrad.cz

298 Kč

UVNITŘ: Michael Connelly **DVA DRUHY PRAVDY** (rozhovor s autorem); Kim Scottová **RADIKÁLNÍ OTEVŘENOST** (rozhovor s autorkou); Moebius **SVĚT EDENY**; Thibault Damour **ZÁHADY KVANTOVÉHO SVĚTA**; Jan van Helsing, Stefan Erdmann **WHISTLEBLOWER** (rozhovor s autory); Kerstin Simoné **THOVT ODHALENÍ 1**, Hilary Jordanová **BAHNITÁ POLE** (rozhovor s autorkou) a další novinky Vyšehradu; Festival Děti, čtete?

Další novinky, videa, rozhovory, recenze, aktuality na: <http://denik-knihy.cz/>

DVA DRUHY PRAVDY

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

Drogoví dealeři kšeftují s lékařskými předpisy. Uvězněný vrah žádá obnovení svého procesu. A obě záležitosti se dotýkají Harryho Bosche.

Michael Connelly DVA DRUHY PRAVDY

Harry Bosch chtěl před třemi lety odejít od policie jednou provždy, ale teď se rozhodl své rozhodnutí mírně přehodnotit. Pracuje jako dobrovolník pro policejní oddělení San Fernando, kde přezkoumává staré nevyřešené případy. Od stohů zaprášených dokumentů ho vytáhne až vražda místního lékárníka. Společně se třemi kolegy ze

stanice následně Bosch rozplétá nitky obrovského byznysu, ve kterém stovky receptů na léky končí v rukách drogových bossů a následně u překupníků na ulici.

Ve stejném čase se policie v Los Angeles rozhodne znovu prošetřit případ vraha, kterého před třiceti lety poslal Bosch za mříže. Uvězněný muž prohlašuje, že na něho tenkrát Bosch ušil boudu a že má k doložení této skutečnosti důkazy. Takovéto tvrzení je černou skvrnou na pověsti každého policajta, i když bývalého, a tak se Harry rázně pouští do boje za očištění svého jména. Z LAPD však neodešel v dobrém, takže pomoc od bývalých kolegů může stěží čekat. Bude se muset postarat sám, jako už tolikrát předtím.

Tyto dva zdánlivě nesouvisející případy se velmi rychle propletou jako klubka ostnatého drátu. A Bosch dochází k poznání, že existují dva druhy pravdy: jedna člověka osvobozuje, zatímco druhá ho uvěžňuje v temnotě.

Překlad: Jan Netolička

Vázaná, 408 stran, 349 Kč, ISBN: 978-80-7498-268-2

Zakoupit můžete zde <https://www.dominoknihy.cz/napeti/dva-druhy-pravdy>

Ukázka z knihy a rozhovor s autorem na dalších stranách

DVA DRUHY PRAVDY

MICHAEL CONNELLY

Bosch byl v cele staré věznice v San Fernandu a procházel složky v jedné z krabic případu Esme Tavaresové, když mu přišla znepokojivá esemeska od Belly Lourdesové, která seděla naproti v kanceláři detektivů.

Jdou k tobě lidi z LAPD a státní zástupce. Trevino jim řekl, kde jsi. Bosch byl tam, kde ho mohli najít na začátku téměř každého měsíce; seděl za svým provizorním stolem – za dřevěnými dveřmi, které si půjčil ze dvora oddělení Technických služeb a které jednoduše položil na dvě hromady krabic se spisy. Když odepsal Lourdesové, že děkuje, otevřel v telefonu aplikaci s poznámkami a spustil záznam hlasu. Položil telefon displejem dolů a částečně ho zakryl složkou z krabice Tavaresové.

Byla to jen taková pojistka, kdyby náhodou. Neměl ponětí, proč za ním jde hned v pondělí ráno někdo ze státního

zastupitelství a z jeho bývalého policejního oddělení. Nikdo mu nevolal, aby se ohlásil, i když musel přiznat, že za ocelovými mřížemi cely nebyl prakticky žádný signál. Bosch věděl, že překvapivá návštěva je často součástí strategie. Jeho vztahy s LAPD byly od doby, kdy byl před dvěma lety odejit do důchodu, přinejmenším napjaté a právník mu radil, aby se v budoucnu chránil tím, že si zaznamená všechny formy komunikace, které mezi ním a oddělením proběhnou.

Zatímco na ně čekal, vrátil se k otevřené složce. Procházel si výpovědi zaznamenané v průběhu několika týdnů od zmizení Tavaresové. Už je jednou četl, ale domníval se, že klíč k rozlousknutí odloženého případu se často skrývá právě ve spisu. Bylo tam všechno, stačilo to jen najít. Nějaká logická nesrovnalost, skrytá stopa, protikladné výpovědi, rukou psaná poznámka vyšetřovatele na kraji zprávy – tohle všechno už Boschovi během čtyřicetileté a stále běžící kariéry pomohlo vyřešit několik případů.

Případ Tavaresové zabral plné tři krabice. Oficiálně se jednalo o hledání pohřešované osoby, ale to jen proto, že se nikdy nenašlo tělo. Jinak se v této věci za patnáct let nasbírala metr vysoká hromada dokumentů.

Když před dvěma lety Bosch přišel dobrovolně nabídnout své

schopnosti policejnímu oddělení v San Fernandu s tím, že by mohl postupně procházet odložené případy, zeptal se náčelníka Anthonyho Valdeze, kde by měl začít. Náčelník, který byl na oddělení dvacet pět let, mu okamžitě odpověděl, aby se pustil do případu Esmeraldy Tavaresové. Valdeze nejdřív strašil jako vyšetřovatele, ale když se později stal šéfem oddělení, nemohl se mu dostatečně věnovat.

Za dva roky, kdy Bosch pracoval v San Fernandu jako dobrovolník, znovu otevřel několik případů a uzavřel jich nejméně deset, přičemž mezi nimi byla i znásilnění a vraždy.

Kdykoli si však vyšetřil hodinku, vracel se k případu Esme Tavaresové a probíral se krabicemi se spisem. Už ho taky začínala strašit. Byla to mladá maminka, která najednou zmizela a zůstalo po ní jen dítě spící v postýlce. Případ sice klasifikovali jako pohřešovanou osobu, ale Boschovi bylo už při čtení první krabice jasné to, na co před ním přišel náčelník i všichni ostatní vyšetřovatelé. Musela se stát nějaká tragédie.

Esme Tavaresová nebyla nezvěstná. Byla mrtvá. Bosch uslyšel, jak někdo otevírá kovové dveře věznice, a pak kroky na betonu, kterým byla vylita podlaha před třemi společnými celami. Zvedl hlavu a překvapilo ho, koho přes mříže uviděl.

„Ahoj, Harry.“

Byla to jeho bývalá parťačka Lucia Sotová, s ní dva muži v oblecích, které Bosch neznal. Skutečnost, že mu Sotová zjevně neměla v úmyslu dát vědět, že přijdou, mu napovídala, aby byl opatrný. Z ústředí LAPD a Státního zastupitelství v Los Angeles to sem bylo tři čtvrtě hodiny autem. Měla spoustu času, aby mu aspoň napsala něco ve smyslu: „Harry, jedeme k tobě.“ Jenomže to neudělala, a tak Bosch musel předpokládat, že ti dva chlapi, které neznal, drží Sotovou zkrátka.

„Lucio, dlouho jsme se neviděli,“ řekl Bosch. „Jak se máš, parťačko?“

Vypadalo to, jako by se ani jednomu z těch tří nechtělo vejít do Boschovy cely, i když byla zařízená jako kancelář. Harry se postavil, nenuceně vzal ze stolu telefon a vložil si ho do náprsní kapsy košile, displejem k sobě. Přešel k mřížím a prostrčil jimi ruku. Se Sotovou si v průběhu roku sice psal i volal, ale osobně se neviděli. Změnila se. Zhubla, tváře měla propadlé a vypadala unaveně. V očích měla utrápený výraz.

Nepotřásla mu rukou, ale pevně mu ji stiskla. Síla toho stisku mu jasně říkala: buď opatrný.

Pro Bosche nebylo těžké dovtípit se, kdo jsou ti dva chlapi zač. Oběma mohlo být lehce přes čtyřicet a na sobě měli obleky, jaké se běžně prodávaly v obchodáku. Muž nalevo měl ošoupanou podšívku. Bosch věděl, že takhle vypadá sako někoho, kdo pod ním nosí pouzdro s pistolí. Podšívka se často odřela o ostrou hranu zbraně. Bosch hádal, že hedvábná nit na lemu už to bude mít taky za sebou. Do půl roku bude sako na odpis.

„Bob Tapscott,“ představil se muž. „V tuhle chvíli parťák Šťastný Lucy.“ Tapscott byl černoch a Bosche napadlo, jestli není příbuzný Horace Tapscotta, muzikanta z jižního L. A., který měl zásadní podíl na tom, že si místní komunita udržela jazzovou tradici. „A já jsem Alex Kennedy, z okresního státního zastupitelství,“ řekl druhý muž. „Jestli máte chvíli, rádi bychom si s vámi promluvíli.“

Michael Connelly: „Nejsem chytřejší než ostatní – možná víc trpělivý“

Michael Connelly napsal dvě desítky románů s Harrym Boschem. Byl podle nich natočen i televizní seriál. Co stojí za tímto úspěchem?

Věděl jsem, že do světa zločinu nejlépe proniknu jako právník, policajt nebo reportér. Žurnalistika se zdála být ideální. Umožnila mi ponořit se do prostředí, které mě zajímalo, a navíc jsem se stále zdokonaloval v psaní. Po promoci v roce 1980 jsem se přestěhoval do Dayton Beach a začal pracovat jako policejní reportér v malých novinách Dayton Beach News Journal. Ve městě jsem nikoho neznal, a navíc má přítelkyně Linda žila dvě a půl hodiny cesty ode mě, proto jsme se vídali jen o víkendech. Měl jsem tedy spousty času, který jsem naplňoval klepáním do psacího stroje. Téměř o dva roky později jsem se přestěhoval na jih do větších Fort Lauderdale News a Sun-Sentinel, kde jsem strávil šest let informováním o drogových válkách na Floridě. Během této doby jsem také napsal dva romány, v nichž jsem využil své zážitky z mládí, kdy jsem příležitostně pracoval v několika hotelech a potkal zde mladé uprchlíky, kteří mi ochotně vyprávěli, co všechno už prožili. Poskytli mi dobrý materiál pro romány, ale já cítil, že mé rukopisy nejsou dost dobré a snažil jsem se zjistit, co jim chybí. Příležitosti mi stále poskytovala žurnalistika. Společně se dvěma dalšími reportéry jsem napsal lidský příběh o havárii letadla Delta Airlines Flight 191 z roku 1985. Neskončilo to však jenom jednou reportáží. Rok po katastrofě jsem se setkal s Gilbertem Greenem, studentem na Floridské státní univerzitě, který neštěstí přežil, a hledal cestu zpět do normálního života. Jeho příběh mě ovlivnil víc, než všechny ostatní, s nimiž jsem se jako novinář setkal. Reportáž přetiskla média po celé zemi, získala několik ocenění a katapultovala mě do nejužšího výběru na Pulitzerovu cenu. Zásadně také změnila můj život tím, že jsem dostal nabídku práce od The Los Angeles Times. To už jsem byl ženatý s Lindou McCalebovou a společně se přesunuli do Los Angeles, domova mého oblíbeného autora Raymonda Chandlera. Tady jsem začal psát beletrii, i když jsem stále pracoval v novinách jako policejní reportér. Dočkal jsem se tady i prvního velkého úspěchu – a to se sérii s Harrym Boschem.

Jaký je váš vztah k Los Angeles – stále to tu poznáváte?

Stále jsem duší reportér. Má práce mě zavedla do nejrůznějších koutů města. V Los Angeles našlo bydliště mnoho různorodých komunit. Za dobu, co zde žiju, jsem měl možnost jich poznat mnohem víc, než třeba lidé, kteří tu stráví celý život. Je to těžké město, ale krásné, jen nemám dobrý pocit ze sociální geografie.

Cítíte vůči Los Angeles, nebo alespoň jejímu image, zodpovědnost? Spousta lidí se o současném Los Angeles dovídá vašich knih, podobně jak poznávali „andělské“ město čtyřicátých let z románů Chandlera?

Pocit zodpovědnosti jsem měl určitě, když jsem napsal román *Poslední kojot*. Město utvářely dvě události. Jedna byla zemětřesení a druhá případ afroameričana Rodneye Kinga z roku 1992, kterého zmasakrovali policisté bílé pleti, a soud je osvobodil. Proti rozsudku protestovaly na ulicích tisíce lidí. Cítil jsem morální povinnost o tom napsat a zaznamenat, jak tyto události změnilы život města.

Racionálně uvažující člověk se občas dostane do situace, v níž cítí jakousi imaginární vinu. Co znepokojuje vás?

Když se dívám zpátky na svůj život, jsou některé věci, kterých lituji. Naštěstí nejde o nic zásadního. Nejčastěji se vracím k některým vztahům. Kladu si otázku, čím jsem způsobil, že skončily příliš rychle nebo za špatných okolností. Vždy to ve mně vyvolává pocit viny.

Myslíte si, že existuje někdo, kdo pozoruje všechny lidi a hodnotí jejich chování?

Myslím, že by se měl každý chovat tak, jako by ho někdo nadpřirozený sledoval. Tím by si vyladil svůj morální hodnotový systém.

Byl jste někdy u soudu, tedy jako přímý aktér jednání?

Když jsem pracoval jako reportér v novinách, byl jsem několikrát předvolán jako svědek. A jednou jsem byl i členem poroty. Soudili jsme poměrně malý trestný čin a pro mě bylo velmi těžké dospět k rozhodnutí, protože šlo jen drogy pro vlastní potřebu. Byl vynešen poměrně vysoký trest. O vině obžalovaného nebylo

pochyb, mně se jen zdálo, že spáchaný čin neodpovídá výši trestu. Uvědomil jsem si, jak těžká je práce soudců.

Je nějaký rozdíl v práci na sériích s Mickeym Hallerem a s policistou Harrym Boschem?

Knihy s Hallerem vyžadují více přípravy a shromážděného materiálu. Potřebuji na ni více času. Souvisí to s tím, že soudní praxe obsahuje více omezení než čistá detektivní práce. Když začnu psát nové „Bosche“ vím, kudy povede dějová linie. Začnu psát a znám svou cestu. V případě „Hallera“ se musím nejprve posadit se svými právními poradci a diskutovat o tom, o čem a jak chci psát. Pro mne je velmi důležité, aby všechny mé postavy a případy, do nichž je zakomponuji, byly realistické a srozumitelné.

Vaše romány s Harrym Boschem byly upraveny pro televizní seriál. Jak jste s ním spokojen, podílel jste se na přípravě adaptace?

Kvůli velkému úspěchu svých knih jsem byl schopen počkat, dokud nevysvětlím přesně, o co mi šlo a co jsem považoval za důležité. Než jsem podepsal smlouvu o svém podílu na produkci, abych mohl spolurozhodovat o všech důležitých záležitostech, chvíli to trvalo.

Co to znamenalo v každodenní praxi?

Účastnil jsem se vyhledávání místa pro natáčení, spolurozhodoval o úpravách scénáře a dokonce i o reklamě. To také znamená, že jsem převzal značný díl odpovědnosti za výsledek díla. Nedmohu tedy obviňovat nikoho kromě sebe, pokud se věci nepovedou, tak jak by měly. Nemyslím si, že jsem chytřejší než kdokoliv jiný. Možná jen trochu trpělivější.

Jak definujete úspěch?

Pro mě je úspěch to, že o Harrym Boschovi jsem schopen psát dvě desetiletí a skrze něj zaznamenat také změny ve společnosti, změny ve městě, jde o téměř antropologický vývoj. A stále jsem o Harrym Boschovi neřekl všechno a vím, že budu schopen o něm psát tak dlouho, jak budu chtít. Pro spisovatele je něco takového úžasný dar a naplnění úspěchu.

Má Harry Bosch předobraz ve skutečném policejním důstojníkovi?

Ne, není založen na jediném policajtovi, ale spíše odpovídá amalgámu tří policistů, které jsem poznal jako zpravodaj. Inspiroval jsem se také některými jinými fiktivními detektivy z knih a filmů, které se mi líbí.

Které to jsou?

Věřím – a doufám! – že tam je něco z Raymonda Chandlera a jeho Philipa Marlowa, mohli by se tam také objevit Lew Archer, (autor Ross Macdonald), inspektor Harold Francis „Dirty Harry“ Callahan a ještě pár dalších.

Osoby kolem Harryho Boscha jsou v nejhorším případě zkorumpovaní a v tom lepším „jen“ špatní lidé. Myslíte si, že postavy jako Bosch jsou osamělí hrdinové?

Myslím, že jsou. Z pohledu spisovatele musí příběh utvářet konflikt. Nemyslím takový konflikt jako, že kdo zabil koho. Musí to být osobní. Musíte před postavu klást překážky. Nejlepším způsobem je vytvořit jí svět, ve kterém se musí spoléhat na sebe.

Vy jste ještě produktivnější a dalo by se říci, že i úspěšnější než váš literární vzor Raymond Chandler. Mohl byste se od něho ještě něco naučit?

S Chandlerovým úspěchem se nemohu měřit. Ve skutečnosti napsal jen šest románů, které byly vydány dlouho před e-knihami, audioknihami a dalšími médii, kterými se dnes dají čtenáři oslovit. Nicméně jeho tvorba přežila čas. To, co napsal, je důležité a pravdivé i po mnoha letech. A to charakterizuje skutečné umění a úspěch v tvůrčí práci. Podle těchto kritérií se mé dílo tomu Chandlerovu ani nepřibližuje.

Proč je podle vás Chandlerova próza tak nadčasová?

Chandler vynikal vzácnou schopností proniknout k základní pravdě při popisu stavu společnosti. Lidé se nemění tak rychle, jak by se mohlo zdát a jak si třeba někdy myslíme. Když Chandler v roce 1949 napsal, že se cítí „prázdný jako prostor mezi hvězdami“, dokážeme se do jeho pocitů vžít i nyní. Úkolem spisovatelů je odhalit a pojmenovat stav vědomí tak, aby to bylo srozumitelné i ve vzdálené budoucnosti. Ale jen málokomu se to podaří.

Dalo by se říci o některé z knih, kterou jste napsal, že je vaše nejoblíbenější?

Obyčejně je to ta poslední, kterou vydám. Ale pak se stejně asi vrátím k románu *Poslední kojot*, protože to byla první kniha, kterou jsem napsal jako autor na plný úvazek a myslím, že zlepšení proti těm dřívějším je tam hodně patrné. Ale nezaměňujte „oblíbenou“ knihu s „nejlepší“ knihou. Nejsem si jistý, že bych takovou mohl vybrat. Doufám, že ji teprve napíšu.

Co je nejlepší při psaní knihy?

Především velká svoboda. Nastavíte si vlastní hodiny a tempo, píšete, aniž by se vám někdo díval přes rameno a říkal vám, co máte dělat. Při psaní také zažíváte úžasný pocit naplnění.

Jaké příběhy nejraději zpracováváte?

Mám rád příběhy o lidech, kteří třeba z dobrého důvodu upadnou do hlubiny a pak se snaží přijít na to, jak se dostat zpátky na světlo. Vyhýbám se příběhům o primitivních darebácích. Pro mě nejsou zajímaví. Mám rád dobré policajty, kteří vstupují do temnoty a temnota jde do nich. Musí se rozhodnout, jak zabránit, aby je to zničilo.

Kdybyste se mohl setkat s jakýmkoli spisovatelem, mrtvým nebo živým, kdo by to byl? Na co byste se ho zeptal?

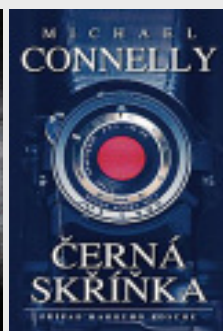
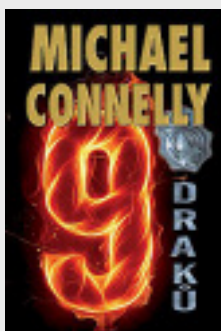
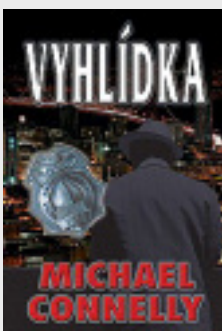
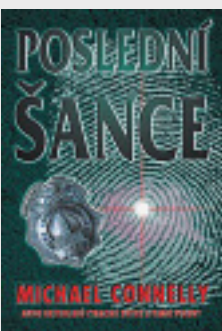
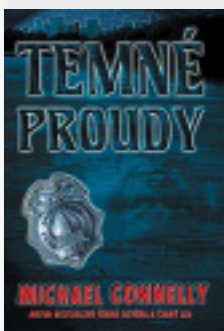
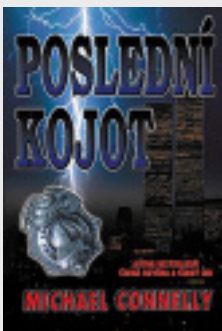
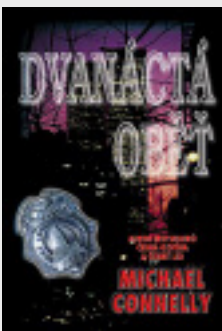
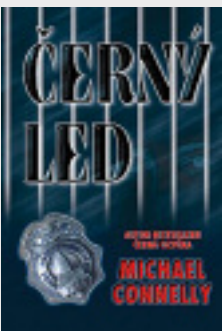
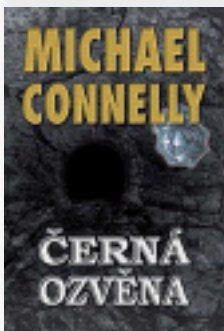
Rád bych se sešel s Raymondem Chandlerem a bavil se s ním o kapitole z románu *Sestřička*, níž popisuje Los Angeles ve čtyřicátých letech. Řekl bych mu, že kvůli této krátké kapitole jsem se chtěl stát spisovatelem. Zeptal bych se ještě, zda se k něčemu tak dokonalému musel protrápit a zda může být spisovatel šťastný, a přitom zůstat stále skvělý autor?

(Ze zahraničních pramenů)

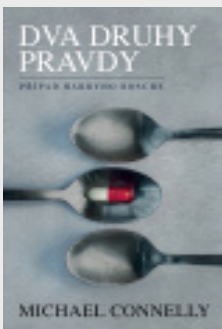
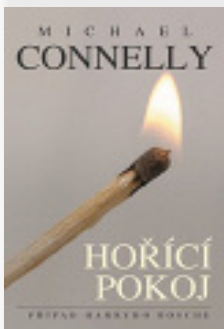
V NAKLADATELSTVÍ DOMINO

MICHAEL CONNELLY

Série Harry Bosch

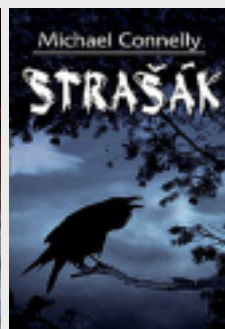
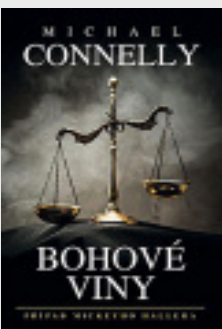

Série Mickey Haller

Série Jack McEvoy

Samostatné romány

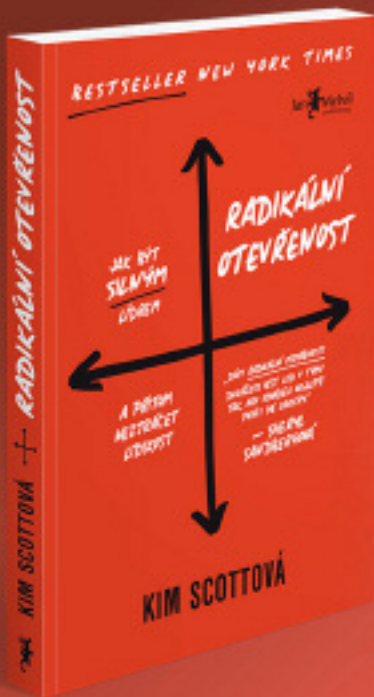

Nakladatelství
DOMINO

www.dominoknihy.cz

Doporučené tipy

RADIKÁLNÍ OTEVŘENOST

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

JAK BÝT SILNÝM LÍDREM A PŘÍTOH
NEZTRÁČET LIDSKOST

KIM SCOTTOVÁ

Šéfování je obtížné pro každého. Oceňujete nasazení svých podřízených, ale současně vidíte jejich nedostatky. Co dál? Konfrontace je nepříjemná pro všechny a vy nechcete nikoho ranit nebo urazit. Jenže chyby napravit musíte – je to vaše povinnost. Jak tedy kolegům sdělovat kritiku a současně je nenaštvat? Jak být silným lídrem a přitom se neproměnit v nelidu? Radikální otevřenost je způsob, jak poskytovat cennou zpětnou vazbu, aniž byste škodili sobě nebo ostatním. Naučte se ji, posune dál nejen vás, ale i celý tým!

Kim Scottová přichází po dlouholetých zkušenostech s vedením týmů (v Googlu, Applu, Twitteru a dalších) s novým pojetím efektivního managementu – radikální otevřeností. Přístup vychází z jednoduché myšlenky: pokud chcete dobře šéfovat, musíte projevovat osobní zájem o své přímé podřízené a zároveň jim poskytovat jednoznačnou zpětnou vazbu. A také ji i přijímat.

Pokud jdete do přímé konfrontace bez zájmu o druhého, lze vaše jednání popsat jako útočnou agresi. Pokud jste příliš měkkí a vyhýbáte se otevřenému jednání, abyste se náhodou někoho nedotkli, právě jste podlehlí ničivé empatii. Postrádá-li vaše jednání respekt i upřímnost, posunuli jste se ve schématu radikální otevřenosti do nejhoršího kvadrantu, kterým je manipulativní neupřímnost.

Pomocí tohoto konceptu (který nyní vládne celému Silicon Valley) dokážete v práci budovat lepší vztahy a naplnit tři klíčové úkoly správného lídra: vytvořit kulturu založenou na poskytování zpětné vazby (chvály i kritiky), vybudovat soudržný tým, který potáhne za jeden provaz, a dosahovat výsledků, na které budete opravdu hrdí.

Překladatel: Simona Javůrková

Brožovaná 336 stran, 379 Kč, ISBN: 978-80-7555-048-4

Zakoupit můžete zde

<https://www.melvil.cz/kniha-radikalni-otevrenost/>

GOOGLE:

SVOBODA V PRÁCI

Psal se rok 2004 a já jsem potřebovala práci, a tak jsem zavolala své spolužačce z MBA programu, Sheryl Sandbergové.

Sheryl začala před třemi roky pracovat pro Google. Když jsem vedle ní nedávno seděla na svatbě společné kamarádky, něčeho jsem si všimla. Sheryl nepochybně záleželo na lidech, kteří pro ni v Googlu pracovali, ale přitom se

mi zdálo, že by se nedopustila stejné chyby jako já s Bobem. Později jsem měla zjistit, že můj odhad byl naprosto správný. Poté, co jsem proběhla trestnou uličkou sestávající ze sedmadvaceti pohovorů, dostala jsem nabídku, abych pro Sheryl vedla stočlenný tým zodpovědný za péči o malé a středně velké klienty služby AdSense. Neměla jsem ani potuchy, co AdSense znamená. Věděla jsem ale, že firemní kultura v Googlu ztělesňuje můj sen o prostředí, kde lidé mají rádi svou práci i jeden druhého, a taky mi Sheryl připadala jako skvělá šéfová. Jak později zažertoval jeden můj kamarád: „V Silicon Valley nepadáš dolů, ale vždycky nahoru.“ (Nebojte, Bob už se také dávno otřepal.)

Krátce po nástupu do Googlu jsem byla svědkem užitečné, extrémně přímočaré, ale užitečné zpětné vazby. Byla jsem na schůzce s Larrym Pagem, spoluzakladatelem Googlu, a Mattem Cuttsem, šéfem týmu, který bojoval s webspamem. Probírali jsme můj a Mattův návrh. Larry měl jiný, rafinovanější plán, který jsem nepochopila. Matt ho očividně chápal a ani za mák se mu nelíbil. Matt – většinou velmi příjemný, vyrovnaný chlapík – s Larryho návrhem ostře nesouhlasil. Když Larry nechtěl ustoupit, Matt na něho začal křičet. Prohlásil, že kdyby se Larryho nápad realizoval, byl by zavalený „takovou horou hovadin“, že by to nemohl stíhat. Mattova reakce mě vyvedla z míry. Měla jsem ho ráda a bála jsem se, že za tak důraznou kritiku Larryho názorů dostane vyhazov. Pak jsem si všimla, že se Larry šklebí od ucha k uchu. Nejenže Mattovi dovolil, aby se mu postavil – zdálo se, že si to dokonce užívá. Z jeho otevřené a spokojené reakce na hádku jsem vyčetla, že chce, aby se nejen Matt, ale nikdo v Googlu nebál postavit autoritě – především té jeho. Nemělo smysl přemýšlet nad tím, jestli je tenhle rozhovor „příjemný“, nebo „nepříjemný“, „zdvořilý“, nebo „drzí“. Byl produktivní a šlo v něm o spolupráci. Byl svobodný. Vedl k nalezení nejlepšího řešení. Jak se to Larrymu povedlo? Rozhodla jsem se, že zkusím Larryho přístup okopírovat. Místo abych lidem v týmu jen „poskytovala zpětnou vazbu“, vybízela jsem je, aby mě upozorňovali na moje vlastní chyby. Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách, aby se lidé nebáli mě kritizovat nebo se mnou aspoň mluvit. Po nepovedeném začátku (o něm později) se tým začal otevírat. Začali jsme o všem otevřeně diskutovat a užili jsme si spolu víc zábavy. Měla jsem štěstí, že se mi podařilo najmout několik výjimečných lidí, včetně Russe Larawaye, s nímž jsem později založila novou společnost Candor, a Jareda Smitha, spoluzakladatele firmy Qualtrics, kde dnes zasedám v představenstvu. Od lidí, kteří pro mě pracovali, jsem se toho o šéfování naučila stejně

V knize se dozvíte

Svěže napsaná kniha je návodem pro lídry, manažery nejrůznějších úrovní a vůbec pro všechny, kdo působí v pracovním kolektivu. Kromě jiného vás naučí:

- ✦ jak nastartovat a rozvíjet firemní kulturu založenou na otevřenosti a poskytování zpětné vazby
- ✦ že jednoduše nařizovat lidem, co mají dělat, nefunguje
- ✦ jak ve svých podřízených rozpoznávat „rock stars“ a „superstars“ a proč budete potřebovat obojí
- ✦ že nejlepší metodou, jak zabránit vyhoření, je propojit životní motivace členů týmu s jejich prací
- ✦ proč povyšování nemusí být tou správnou odměnou za skvěle odvedenou práci

jako od těch, pro něž jsem sama pracovala.

Vyzkoušeli jsme nečinit rozhodnutí na poradách manažerů a místo toho jsme předali zodpovědnost lidem, kteří měli nejbližší k faktům. Začali jsme efektivněji realizovat nápady. Chtěli jsme, aby bylo na všech úrovních organizace bezpečné „říkat pravdu mocným“, a tak jsme experimentálně zavedli „údržbové týdny pro management“ a pečlivě plánované schůzky

ve stylu „dej feedback svému manažerovi“. Všechny zmíněné techniky i některé další podrobně vysvětlím ve druhé polovině knihy; prozatím postačí, když si zapamatujete, že manažer v Googlu se nemohl spoléhat pouze na „moc“ nebo „autoritu“, když chtěl něčeho dosáhnout. Musel najít jiný, lepší způsob. Po šesti letech v Googlu jsem věděla, že se mi přesně tohle povedlo: našla jsem lepší způsob, jak šéfovat. Neopakovala jsem chybu, již jsem se dopustila s Bobem, ale ani se ze mě nestala bezcitná mrcha. Byznys, který jsem měla na starost, vzrostl na několik miliard dolarů, což je desetinásobek původních tržeb. Hlavní zásluhu na tomto růstu měly produkty, nikoli prodejci. Ale rozhodně jsme k němu přispěli. Byli jsme posedlí efektivitou a podařilo se nám snížit počet zaměstnanců v Severní Americe, přestože tržby rostly závratným tempem – tomu říkám škálování. V průběhu času se můj tým rozrostl o globální týmy online prodejců služeb YouTube a DoubleClick. Začínali jsme s jedním týmem v Severní Americe a jeho svérázná, veselá týmová kultura se během let stala spojovací silou mezi Dublinem, Sao Paulem, Buenos Aires, New Yorkem, Mountain View, Sydney, Soulem, Tokiem, Pekingem a Singapurem. Mně ale míň a míň záleželo na tvrdých obchodních ukazatelích (na ceně za klik, na výnosu a podobně). Opravdu mě zajímalo to, jak tenhle „lepší způsob šéfování“, který jsem pro sebe vyvinula, definovat a předat dál. Zatím to ale ještě byla spíš věc intuice než ucelené filozofie. Abych si pro sebe vše dokázala formulovat, potřebovala jsem čas na přemýšlení...

...V semináři Management v Applu jsme účastníkům často přehrávali video, v němž Steve vysvětluje svůj přístup ke sdělování kritiky. Vystihl v něm něco velmi důležitého: „Je potřeba kritizovat tak, aby bylo jasné, že dál věříte v jejich schopnosti, ale zároveň aby nezůstalo moc prostoru na mylnou interpretaci... a to je těžké.“

Pokračoval: „Nevadí mi, když se mýlím. A přiznávám, že se mýlím často. Není to pro mě zase tak důležité. Záleží mi na tom, abychom se na konci rozhodli správně.“ Amen. Co by se proti tomu dalo namítnout? Jenže kdybyste to video přetočili o něco nazpátek, zjistili byste, na jakou otázku vlastně Steve odpovídal. Někdo se ho zeptal, proč tak často používá větu: „Tvoje práce stojí za hovno.“ Na první pohled budí dojem, že těžko pomůže vybudovat v týmu důvěru nebo člověku dodat odvalu riskovat. Zní to jako šikanování a v některých případech to šikanování opravdu být mohlo. Rozhodně nemůžu nikomu doporučit, aby s lidmi mluvil takhle. Zpočátku jsem se to vždycky snažila zlehčit. „Pamatujte si,“ říkala jsem účastníkům, „vy nejste Steve Jobs.“ ...

Radikální otevřenost je o tom, že se člověk osobně stará o lidi bez toho, aniž by se současně vyhýbal kritice, pokud vidí, že něco dělají špatně.

Jak definujete „radikální otevřenost“?

Radikální otevřenost je o tom, že se člověk osobně stará o lidi bez toho, aniž by se současně vyhýbal kritice, pokud vidí, že něco dělají špatně. Důvod, proč to nazývám radikální otevřenost, je proto, že se to ve skutečnosti děje jen vzácně. Zaměřuje se to za pojem „profesionální“. Pro mnoho lidí to znamená: „nechte své emoce u dveří, zapomeňte na to, kdo jste.“ Z jiného důvodu, proč je to vzácné, je to, že už od rodičů často slyšíme: „Pokud nemáš něco hezkého, neříkej nic.“ Ale ve vedoucí pozici s tím neobstojíte, tam se naopak očekává, že něco řeknete.

Jak může radikální otevřenost umožnit manažerům a jejich týmům pracovat efektivněji?

Pokud někdo dělá chyby a nedosahuje dobrých výsledků, je třeba to s ním rozebrat a nastartovat jeho růst. Prospěje to nejméně, ale i celému týmu. Pokud jste ve vedoucí funkci, bez ohledu na velikost společnosti, je vaší povinností lidem říci, že stagnují, ale nesmíte zapomenout je také pochválit i za skvěle odvedenou práci. Když to uděláte, lidé mohou opravit chyby nebo pokračovat v práci, aby ostatní věděli, jak vypadá úspěch.

Lidé se nemohou zlepšovat, pokud nevědí, kdy udělali chybu. Zde se uplatní radikální otevřenost

Můžete nám nabídnout příklad, kdy nedostatek radikální otevřenosti vedl k špatným výsledkům?

Kdysi jsem založila softwarovou společnost. Měli jsme asi 65 lidí a v mém týmu byl jeden muž, můžeme ho pojmenovat Bob (není to jeho skutečné jméno). Byl okouzující a skvělý kolega, který byl všeobecně oblíbený. Měl jen jeden problém: odváděl strašnou práci. A já neměla odvahu mu říct, že jeho práce je špatná, protože jsem se obávala, že bych ho tím ranila. Samozřejmě, že se nezlepšil. Po deseti

KIM SCOTTOVÁ – působila v manažerských pozicích několika firem v Silicon Valley. V Googlu vedla týmy zodpovědné za online prodej a navazující operace služeb AdSense, YouTube a Doubleclick. V Applu vytvořila kurz zaměřený na leadership. Jako spoluzakladatelka společnosti Candor nyní pomáhá firmám při zavádění radikální otevřenosti.

měsících jsem si uvědomila, že to musím řešit. Bob byl překvapený. „Proč jste mi to neřekla už dávno. Myslel jsem, že jsou se mnou všichni spokojeni.“ Byl to pravděpodobně ten nejhorší okamžik mé kariéry. Tato softwarová společnost nakonec skončila, protože jsme byli jeden k druhému nezdravě empatičtí. Měli jsme tolik starostí, že jsme nedokázali být k sobě otevření, což vedlo ke katastrofě.

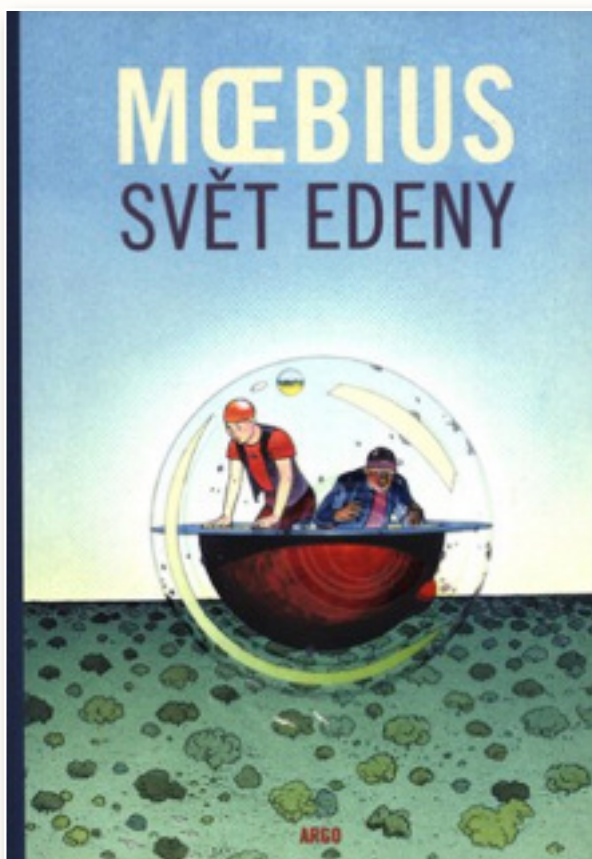
Máte i opačný příklad, kdy radikální otevřenost pomohla někomu k růstu?

Když jsem pracovala v Googlu byla mojí šéfovou Sheryl Sandbergová. Jednou jsem prezentovala zakladatelům společnosti výsledky služby AdSense, na jejíž základě je poskytován majitelům a provozovatelům webových stránek program, jak zobrazit relevantní reklamy ze systému Google AdWords na jejich stránkách. Cítila, jsem, že schůzka byla velmi úspěšná. Při odchodu z místnosti jsem šla kolem Sheryl a očekávala pochvalu. Místo toho mě pozvala do své kanceláře. Řekla mi, že ke mně bude muset být upřímnější a vytkla mi vše, co se jí na mém vystoupení nelíbilo. Třeba místa, kde jsem pro oživení použila slovní hříčky a byla málo konkrétní. Někteří lidé by mohli říci, že Sheryl byla vůči mě přísná, ale byla to nejlepší věc, kterou mohla udělat. Tehdy jsem si uvědomila, že radikální otevřenost může být velmi přínosná.

Jaký je nejlepší způsob používání radikální otevřenosti?

Jak ukazuje můj příklad se Sheryl Sandbergovou, musejí manažeři umět pracovat se zpětnou vazbou. Lidé potřebují, aby se o ně jejich nadřízení starali, a zároveň s nimi dokázali otevřeně řešit problémy. Jsou-li manažeři příliš hodní, jako já vůči Bobovi, je to zničující empatie. Potřebují zvývu. Musíte také se svými podřízenými mluvit o svých záměrech a získat je pro ně.

(Ze zahraničních pramenů)

Moebius SVĚT EDENY

Moebius (vlastním jménem Jean Giraud) byl jednou z nejjasnějších hvězd francouzského komiksu, jestli ne tou nejjasnější vůbec. Mnoho děl vytvořil ve spolupráci s jinými významnými osobnostmi, méně jich je zcela autorskými díly. Sem kromě přelomového cyklu Arzach patří právě Svět Edeny, který se paradoxně vyvinul z krátkého dílka objednaného jako reklamní komiks pro automobilku Citroën. Moebius jej pojal hodně svérázně a za léta práce pak celý koncept rozvinul v mohutný, ale při své různorodosti pozoruhodně myšlenkově i výtvarně kompaktní svět „rajské planety“ Edena, v němž se skvěle snoubí jeho hlavní dvě celoživotní autorské posedlosti: futuristická SF a psychologizující mystika.

Překlad: Richard Podaný

Vázaná, 410 stran, 948 Kč, EAN: 9788025724163

Zakoupit můžete zde <https://www.kosmas.cz/knihy/241417/svet-edeny/>

Thibault Damour ZÁHADY KVANTOVÉHO SVĚTA

Je tu komiks, který vám objasní základy kvantové fyziky! Vydejte se společně s dobrodruhem Bobem a jeho psem Rickem na výpravu po záhadách kvantového světa! Kvantová fyzika je přítomná ve všem, co nás obklopuje – od obřích galaxií po nepostřehnutelně drobné atomy –, avšak její poznatky o světě kolem nás se výrazně liší od toho, co obvykle zažíváme a pozorujeme. Jak je například možné, že v kvantovém světě se částice mohou nacházet současně na několika místech a kočka může být zároveň živá i mrtvá? Jak s tím souvisí kostkový cukr, mořské vlny či Bůh, který (ne)hraje v kostky? A jak na to všechno vědci vůbec přišli? Základní principy kvantové fyziky vám v kresleném příběhu objasní sami zakladatelé a nejvýznamnější teoretici tohoto oboru v čele s Planckem, Einsteinem, de Brogliem, Heisenbergem nebo Schrödingerem. Autorem knihy je Thibault Damour, francouzský teoretický fyzik, člen Akademie věd a držitel mnoha významných ocenění. O výtvarnou stránku se postaral známý belgický komiksový kreslíř Mathieu Burniat.

Překlad: Ondřej Hrách

Ilustrace: Mathieu Burniat

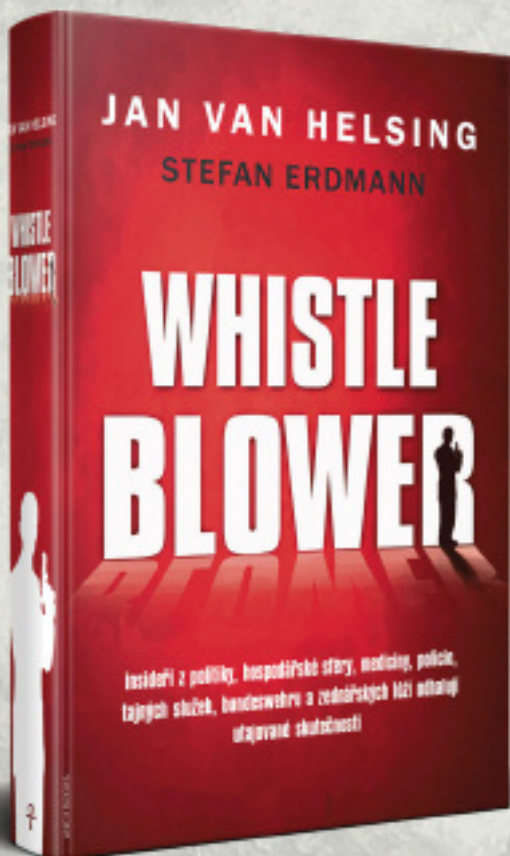
Vázaná, 160 stran, 398 Kč, EAN: 9788025724170

Zakoupit můžete zde <https://www.kosmas.cz/knihy/234172/zahady-quantoveho-sveta/>

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz; internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

VYJDE 8. 6. 2018

JAN VAN HELSING
STEFAN ERDMANN
WHISTLEBLOWER
Chcete žít ve lži a iluzi?

Autoři Jan van Helsing a Stefan Erdmann interviewovali v této knize šestnáct whistleblowerů, kteří odhalují vrcholně zajímavé skutečnosti a souvislosti mimo jiné u následujících témat:

Co se skutečně děje v německých zařízeních pro azy-lanty? Je Německo suverénní? Je Spolková republika Německo stát, nebo fi rma? Co je geomantické vedení války? Co provádí tajné oddělení švýcarské armády číslo 322? V lékařství jsou potlačovány nejen alternativní terapie, ale dokonce i některé terapie klasické medicíny! Jak šetří velké koncerny a sociální organizace daně vytvářením nadací? Války ve Rwandě a Kongu byly vyprovokovány kvůli surovinovým zdrojům!

Jak získávají tajné služby údaje od mobilních operátorů? Syn vlivného ilumináta odhaluje pozadí první i druhé světové války. Vysoce postavený zednář skotského ritu mluví o UFO a cestování v čase.

Žijeme v době nové reality –
i když to mnohým nebude po chuti.

ROZHOVOR NA DALŠÍ STRANĚ

Zakoupit můžete zde: <https://www.kosmas.cz/knihy/243748/whistleblower/>

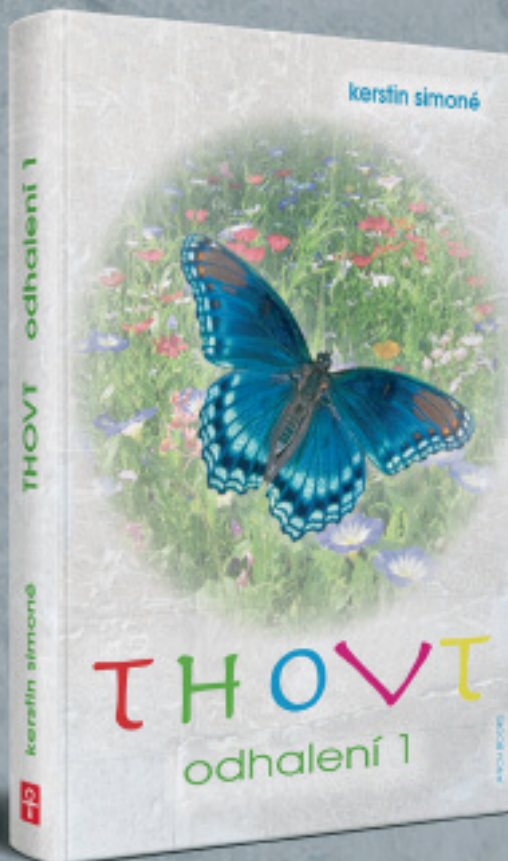
KERSTIN SIMONÉ
THOVT
ODHALENÍ 1

Jak můžeme komunikovat s naším tělem i s naší duší a dosáhnout uzdravení na všech úrovních hmotného bytí? Co se v současné době odehrává v naší Galaxii a jaké následky mají tyto události na lidstvo? Do jaké míry se tyto děje podílejí na klimatických změnách na Zemi? Odkud pochází mocný, vesmírný paprsek lásky a jak se nyní můžeme stát součástí fáze nového nasměrování?

Otevřete své srdce, ponořte se do Thovtových sfér – dostane se vám zcela nové duchovní orientace. Staňte se vědomou součástí propojení se s kosmickým paprskem lásky. Díky němu se na vás přenesou nejvyšší možná energetická frekvence přímo z Prvotního zdroje. Tato a mnohá jiná zajímavá témata vás uvedou hlouběji do oblastí vašeho ryzího Já i nového naprogramování ducha. Thovt vám s nesmírnou láskou podává pomocnou ruku.

Přijměte jeho pozvání a nechejte se vést
k branám poznání a hluboké moudrosti.

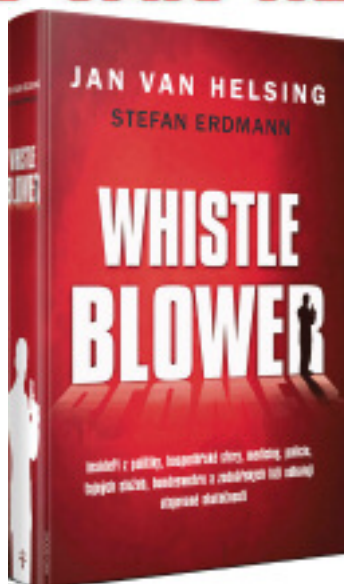
VYJDE 8. 6. 2018

Zakoupit můžete zde: <https://www.kosmas.cz/knihy/244341/thovt-odhaleni-1/>

JAN VAN HELSING

Co vás motivovalo k napsání této knihy?

V podstatě šlo o dvě události, tzv. „Whistleblowers“, které vedly k této knize. První byl vnuk polsko–německého tlumočnicka. Překládal pro starší vysoce postavené lidi, například Willyho Brandta, hraběnkou Dönhoff nebo pana Kruppa a dobře tedy znal poměry v těchto kruzích. Druhým byl Ben Morgenstern, o němž jsem už psal v knize Politicky nekorektní.

V knize je však uvedeno šestnáct informátorů ...

Ano. Počátečním impulsem byly tyto dva kontakty, ale měl jsem i jiné. A tak jedna věc vedla k druhé a mohl jsem v kombinaci s existujícími informátory obsáhnout různorodá témata. Hovořil jsem například s plukovníkem Bundeswehru, který je zodpovědný za velké uprchlické centrum, nebo majitelem kliniky, který úspěšně léčí onkologické pacienty novými způsoby chemoterapie a další. Tato kniha pomáhá lidem načerpat odvahu, aby se za žádných okolností nevzdávali a případné krize viděli jako startovací čáru k dalšímu plnohodnotnému životu.

Jak dlouho jste na knize pracoval?

Celkem to bylo pět měsíců, některé kontakty již existovaly, další jsem přidal během práce. Kromě rozhovoru s Benem Morgensternem jsem autorem všech ostatních. Za aktéry jsem vyrazil do Německa, Švýcarska a Rakouska a najel asi osmnáct tisíc kilometrů.

S jakými výzvami jste se setkal, bránil vám také někdo v práci?

Ohrožen nebo něco takového jsem rozhodně nebyl. Všechny rozhovory jsem zaznamenal na kazetě. Větší problém nastal, když tři ze zpovídaných aktérů těsně před zahájením tisku knihy, zrušili svůj souhlas se zveřejněním a chtěli po mně, abych je z rukopisu vyškrtl, protože dostali strach. Víme, co se stalo s Julianem Assangem nebo Edwardem Snowdenem. Sporné věci jsem konzultoval s právníky a pom jejich doporučení některé názvy v knize začernil, nebo jsem přepsal určité popisy trestných činů. Pak i ti tři, co zaváhali, souhlasili s uveřejněním rozhovoru s nimi. Ale stálo mě to spoustu nervů...

Já se bránil tak, že jsem raději podrobnosti o knize zveřejnil až v den jejího vydání. Chtěl jsem se tím vyhnout možným represím a tlaku, který by zkomplikoval distribuci. Vzhledem k tomu, že dvě z mých knih byly už zabaveny, vždycky se obávám toho nejhoršího.

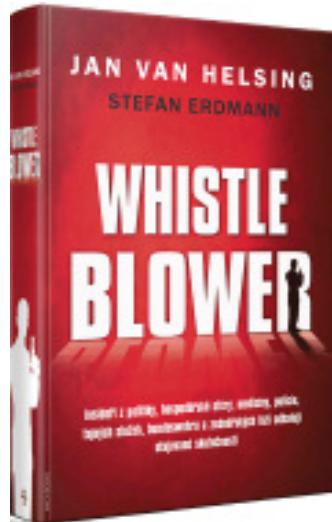
Čeho třeba...?

Už dříve mi třeba za podivných okolností zkolaboval na počítači pevný disk a všechna data byla zničena. Nebo se v den zahájení tisku porouchala rotačka a opakovalo se to i při dalším spuštění tiskového stroje. Jindy mně kvůli výbušnému obsahu nechtěli vzít knihu do prodeje. Tato kniha skutečně zažila energické ataky. Někdo chtěl zjevně zabránit tomu, aby se dostala ke čtenářům. Zradil, zaprodal se..., tím mě častovali mnozí anonymní i konkrétní odpůrci. Je to nepředstavitelně velká síť, která překonává celou

Whistleblowing (z angličtiny doslova hvízdání na píšťalku) je termín z přelomu 60. a 70. let 20. století, který M. P. Miceli a J. P. Near v roce 1985 definovali jako označení pro případy, kdy stávající nebo bývalý zaměstnanec nějaké organizace – whistleblower, tedy „ten, kdo hvízdá na píšťalku“ – upozorní instituci nebo orgán oprávněný k prověření či zakročení na nelegitimní, neetické nebo nezákonné praktiky na pracovišti, které se dějí se souhlasem jeho nadřízených a jdou proti veřejnému zájmu či ohrožují veřejnost, přičemž některé verze definice jsou navíc omezeny podmínkou, že upozorňovatel jedná v dobré víře a nesleduje vlastní prospěch a že situaci nelze vyřešit interními mechanismy. Podle MF Dnes se tak označuje fenomén, kdy zaměstnanci státní správy nebo velkých firem upozorní na trestné nebo podezřelé jednání, o kterém se dozvěděli jen díky svému postavení a interním informacím. John Kiriakou whistleblowing (coby právem definovaný termín) uvádí „přinesení na světlo jakýkoli důkaz plýtvání, podvodu, zneužití [moci, vlivu, ...], nezákonného chování nebo hrozby vůči veřejnému zdraví či bezpečnosti.“ Termín se týká případů, kdy je oznámení o závažné věci učiněno víceméně nezištně příslušným úřadům nebo orgánům a oznamovatel přitom porušuje loajalitu ke svým přímým nadřízeným či vůbec ke svému zaměstnavateli, který je za napadené jednání odpovědný, čímž často riskuje ztrátu zaměstnání nebo i bezpečí a klid své rodiny.

Wikipedie

populaci a všechny oblasti života. Většina lidí bude překvapena, kolik hrubosti a násilí se objeví, když na někoho ukážete a popíšete jeho skutky, jimiž by se ve slušné společnosti určitě nechlubil. Proto bych i na tomto místě rád využil této příležitosti a dalším autorům a zasvěceným osobám dodal odvahy pro boj proti nešvarům, které nás obklopují. Pokud se setkají s útoky a překážkami, bude to hlavně z toho důvodu, že jsou důležití! Kdyby nebyli, nikdo by je nenapadal. Takové překážky

ukazují, jak jsou tvůrčí lidé nesmírně důležití pro dosažení pozitivní změny na této planetě.

Které rozhovory vás překvapily – nebo dokonce šokovaly?

Ano, například rozhovor s členem mise „Lékaři bez hranic“. Hovoří o tom, jak konflikt v Kongu a Rwandě naplánovaly americké společnosti, které tam chtěly ovládnout těžbu vzácných surovin, a také se jim to podařilo. Lidé, kteří na dotčených místech žili, stáli v cestě těmto obřím firmám, takže museli odejít. Lékař to v rozhovoru detailně popisuje. Už jsem zvyklý na lecos, ale toto mě opravdu šokovalo. Kniha je plná extrémně vzrušujících příběhů. Připomenu třeba jenom muže ze švýcarské tajné služby, kterého jsem vyzpovídal poblíž Lucernu. Bylo to také překvapující. Mluvil o spolupráci Němců s ruskou carskou rodinou. To bylo pro mě až dosud nové.

Konflikty v Kongu a Rwandě zůstaly v mé paměti. Ale bohužel nejsou ojedinělé. Nejen v Africe, ale i v Asii a dalších částech světa jsou místa, kde miliony nevinných lidí – většinou domorodé národy – jsou vyháněny ze svých tradičních bydlišť, aby ti bohatší z jiných částí světa zde mohli těžit suroviny, nebo sem umístit výrobu a využít levnou pracovní sílu. Musíte o tom přemýšlet. Je to tak kruté, že se vám nedostávají slova.

Co ještě dalšího můžete předem říci o knize? Na co se mohou čtenáři těšit?

V dřívějších knihách jsem spíše hovořil o duchovních záležitostech. V té poslední se zaměřuji na politiku a ekonomiku, také kvůli současné situaci s uprchlíky. A mluví v ní i několik zasvěcených odborníků. Dále mladý hudebník a bývalý známý herec odhalí zákulisí machinací ve filmovém průmyslu a možnostech manipulace s hudebními nahrávkami a jejich hodnocením. Existují také alternativní léčebné metody a spousta volné energie. I o tom se dá velmi zajímavě hovořit.

Po přečtení knihy určitě mnohý nabyde dojmu, že jde o vaši nejlepší a možná nejdůležitější knihu. Souhlasíte?

Je to opravdu vzrušující. Kniha obsahuje informace, které mohou zaujmout hodně lidí. Těším se na jejich reakce.

Máte vyhlédnuty další „informátory“?

Ano. Spousty rozhovorů už mám zpracovaných. Vyzpovídal jsem policejní důstojníky, vojáky nebo zpravodajské agenty. V případě invaze uprchlíků ukázala německá vláda, že nebere ohledy na názor obyvatelstva. Proto ani my si je nemusíme brát. Tak to je!

(Ze zahraničních pramenů)

Stefan Erdmann

Pro knihu Whistleblower jste udělal rozhovor s jihoafrickým Benem Morgensternem, členem společenství illuminátů. Dovíme se něco nového?

Spojení s ním stále existuje. Když Donald Trump vyhrál volby, napsal jsem o něm Ben Morgensternovi a požádal jsem ho o názor. Řekl, že Trumpa nevybraly „elity“ a že nemůže soudit, co z toho vzejde. Byly jisté kruhy, které ho podporovaly – viz například Goldman-Sachs. Několik manažerů společnosti za to obsadil do svého týmu a uvolnil bankovní pravidla, která byla zavedena po bankrotu společnosti Lehman.

Morgenstern ve svém rozhovoru v knize Whistleblower, vysvětluje, proč ho vůbec nezajímá, kdo je prezidentem země a zda v zemi vládne demokracie nebo komunismus či diktatura. Nejdůležitější podle něho je, kdo ovládá světové zdroje. A to jsou skuteční páni této planety a vždy mají své lidi na příslušných pozicích. A pokud jedna z těch jejich „loutek“ si myslí, že jde vlastní cestou, jako třeba John F. Kennedy, nemůže dopadnout dobře. Trumpa by nyní mohl potkat podobný osud, kdyby zašel příliš daleko – a především změnil něco ve finančním systému.

(Ze zahraničních pramenů)

Jan van Helsing, vlastním jménem Jan Udo Holey, německý autor, který své knihy publikuje ve vlastním vydavatelství Ama Deus Verlag.

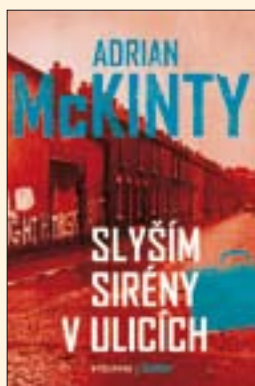
Od roku 1985 podnikal cesty po USA, Egyptě, Jižní Americe a Asii, kde navazoval kontakty s lidmi z okruhu tajných služeb, ale i z templářských a zednářských lóží a dalších skupin. Získané poznatky publikoval v roce 1993 v knize o tajných spolicích – „Tajná společenství a jejich moc ve 20. století“ (Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert). Kniha byla velice populární, prodalo se na 100 tisíc exemplářů a byla přeložena do osmi jazyků. Ve Švýcarsku a Německu byl však její prodej kvůli údajnému podněcování k antisemitismu zakázán. V roce 1995 bylo vydáno pokračování „Tajná společenství 2 – rozhovor s Janem van Helsingem“ (Geheimgesellschaften 2 – Interview mit Jan van Helsing). Kniha opět narazila na odpor německých a švýcarských úřadů. Další autorovy publikace se věnují různým historickým, konspiračním a ezoterickým tématům.

Stefan Erdmann (nar. v roce 1966 v Hannoveru) zahájil koncem osmdesátých let vlastní soukromý výzkum formou rozsáhlého šetření a několika výprav za poznáním původu a historie světového fenoménu pyramid.

Sledoval také stopy světové kultury stavitelů pyramid v předdynastickém období, o jejíž existenci byl přesvědčen.

Středobodem jeho práce se od počátku stala stavba pyramid ve starověkém Egyptě se zaměřením na Velkou (=Cheopsovu =Chufuovu) pyramidu v Gíze.

Adrian McKinty

SLYŠÍM SIRÉNY V ULICÍCH

Druhý román ze série o inspektoru Seanu Duffym je plný napětí a nečekaných zvrátů. Oceňovaný irský autor ho zasačil do Severního Irsku roku 1981. Řešení případu inspektora zavede do vysokých pater nadnárodního kapitálu, ke krásné mladé vdově v zapadlém koutě nehostinného severoirského venkova i ke špatně odvedené policejní práci v minulosti. Zastání nenachází ani u všemocné FBI. Ve hře jsou totiž ještě jiné, „vyšší“ zájmy. Chandlerovský sarkasmus hlavního hrdiny,

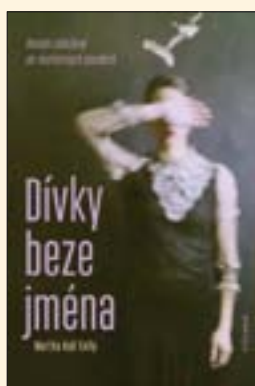
napětí a atraktivní příběh uhranuly čtenáře z Evropy, USA i Austrálie. **Váz., 336 s., 298 Kč**

Hillary Jordanová

BAHNITÁ POLE

Román z amerického Jihu nás přivádí do roku 1946 na farmu bělošské rodiny McAllanových, kam se vrací pilot bombardéru Jamie, volnomyšlenkář a umělec, jehož krutá válečná zkušenost připravila o veškeré iluze a sny. Domů se vrací i řady ověčených válečných hrdinů Ronsel Jackson, syn černých sběračů bavlny. Oba traumatizovaní muži se spřátelí, když se po nocích nad lahví whisky vypořádávají se svými zážitky z války, čímž se nevědomky postaví proti předsudkům fanaticky rasistického okolí. Román může zařadit po bok děl velíkanů americké jižanské literatury, jako např. Williama Faulknera. **Váz., 288 s., 298 Kč**

Martha Hall Kelly

DÍVKY BEZE JMÉNA

Mladá Polka Kasia, americká herečka Caroline a německá lékařka Herta – osudy těchto tří žen mají společný jmenovatel – Ravensbrück. V ženském koncentračním táboře byla Kasia jednou z těch, které se staly pokusnými králiky nacistických doktorů. Po několika letech se podaří dostat přeživší ženy do Spojených států amerických, kde se jim dostane patřičné zdravotnické péče. V connecticutské zahradě plné šeříků však ženy naleznou mnohem více. Román inspirovaný skutečnými osudy nejprve zachvátil Spojené státy, kde se prodalo již přes milion výtisků. Následně vyšel již ve 27 jazycích. **Váz., 528 s., 398 Kč**

Peter Tremayne

DRUHÁ SMRT

22. případ sestry Fidelmy

Bliží se květen roku 671 a v hlavním městě irského království Mumanu, se chystá pouť na oslavu svátku Bealtaine. Do města míří zástupy návštěvníků, mezi nimi i družina kejklířů, v jejichž skupině dojde k dvojnásobné vraždě. Tyto neblahé události by mohly celou slavnost ohrozit, a proto cashelský král Colgu povolává na pomoc svou sestru Fidelmu. Vedle napínavého příběhu čtenář opět nalezne poutavé a přesvědčivé líčení irského společenského systému, práva a náboženských sporů, to vše na základě historicky doložených skutečností. **Váz., 336 s., 298 Kč**

Kent Haruf

CIZINCI V NOCI

Cítím se osaměle. Přijď si popovídat, osloví jednoho večera sedmdesátiletá Addie svého souseda Louise. Stávají se z nich dobří přátelé, později i milenci, náhle si připadají jako lidé, kteří mají konečně štěstí. Addiin syn je však kategoricky proti jejich vztahu a dá matce ultimátum, které nelze brát na lehkou váhu. Křehká novela ukazuje touhu po životě a lásce i radost z krátkých momentů štěstí. Ve filmové adaptaci tohoto románu *Our Souls at Night* se v hlavních rolích objevili Robert Redford a Jane Fonda. **Váz., 144 s., 218 Kč**

Vladimír Socha

POSLEDNÍ DEN DRUHOHOR

Úžasný příběh výzkumu katastrofy na konci křídly ještě nikdy nebyl u nás takto podrobně převyprávěn. Nechybí ani nejnovější poznatky o vymírání tehdejších živočichů, přehled astronomických programů pro bezpečnostní sledování oblohy a plány na možné odvrácení podobné kosmické katastrofy, která by v budoucnu mohla ohrozit i samotné lidstvo. **Váz., 368 s., 348 Kč**

Claudia Banck

VIKINGOVÉ

Muži lačníci po kořisti, skvostné dračí lodě, sebevědomé ženy, meče se jmény vzbuzujícími hrůzu a dobrodružné plavby do vzdálených zemí. Co je smyšlenka a co pravda? Fundovaný pohled do života vikingů, kteří byli mimořádně úspěšní nejen na loupežných a dobovačných výpravách, ale i jako protřelí kupci, zruční řemeslníci a směli objevitelé. **Váz., 176 s., 268 Kč**

Martin C. Putna

OBRAZY Z KULTURNÍCH DĚJIN STŘEDNÍ EVROPY

Země Visegrádu, tohoto současného dědice Střední Evropy, už zase zápasí o demokracii a o to, „kam patří“. Při promyšlení toho, „kam patříme“, je třeba jít ke kořenům: v tomto případě k rakouské Střední Evropě. Promyšlet jaká jsou kulturní a duchovní specifika tohoto regionu, této tradice potkávání a utkávání mnoha národů a mnoha náboženských vyznání, tradic a vzpour. Kniha dovršuje autorovu trilogii obrazů z kulturních dějin: Západ (*Obrazy z kulturních dějin americké religiozity*, 2010) – Východ (*Obrazy z kulturních dějin ruské religiozity*, 2015) – a nyní střed. **Váz., 384 s., 348 Kč**

VYŠEHRADEK

NAKLADATELSTVÍ • PUBLISHERS LTD.

SPOL. VÍTA NEJEDLÉHO 15, 130 00 PRAHA 3

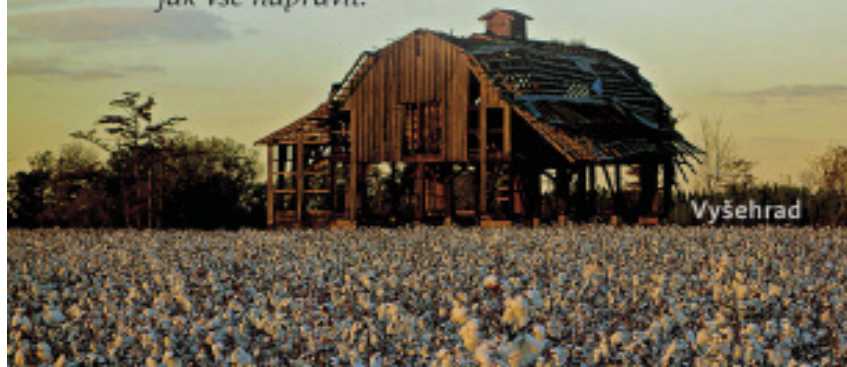
S R.O. TEL./FAX: 224 221 703

info@ivysehrad.cz | <http://www.ivysehrad.cz/>

Hillary Jordanová

Bahnitá pole

*Občas je nutné dopustit se zla.
Někdy je to jediný způsob,
jak vše napravit.*

Vyšehrad

zovaní muži se navzdory tomu spřátelí, když se po nocích nad lahví whisky vypořádávají se svými zážitky z války. Hillary Jordanová používá perspektivu více vypravěčů, a díky tomu ponechává velký prostor i ženským hrdinkám, Henryho manželce Lauře a Ronselově matce Florence.

Přeložila Marie Válková

Vázaná, 288 stran, 298 Kč, EAN: 9788074298936

Zakoupit můžete zde

<http://www.albatrosmedia.cz/tituly/47502325/bahnita-pole/>

Hillary Jordanová BAHNITÁ POLE

Románový debut Američanky Hillary Jordanové se odehrává v roce 1946 v osobitém prostředí mississippské delty, plné bavlníkových plantáží a rasismu. Příběh nás přivádí na farmu bělošské rodiny McAllanových, jíž vládne pevnou rukou otec rodiny Henry, pro nějž je vlastní půda splněným snem. Ne tak pro jeho ženu Lauru, která se musí vyrovnávat s drsnými podmínkami venkovského života ve zchátralém domě bez tekoucí vody a elektřiny i s všudypřítomným bahnem. Tou dobou se z války vrací domů Henryho mladší bratr Jamie, volnomyšlenkář a umělec, jež válečná zkušenost pilota bombardéru připravila o veškeré iluze a sny, a o něco později též Ronsel Jackson, nejstarší syn černých nájemců na farmě McAllanových. Ačkoliv oba vyšli z konfliktu jako řády ověnčení váleční hrdinové, pro Ronsela znamená návrat z Evropy do Delty strmý pád na společenském žebříčku: stejně jako jeho rodina musí čelit nenávisti a hluboce zakořeněným předsudkům až fanaticky rasistického okolí. Oba traumatizovaní

**Ukázka z knihy a rozhovor
s autorkou na následující straně**

Hillary Jordanová
Bahnitá pole

JAMIE

S Henrym jsme vykopali jámu sedm stop hlubokou. Z mělčí by se při příští velké povodni mohla mrtvola vynořit: Jak se vede, hoši! Pamatujete se na mě? Při tom pomyšlení jsme kopali dál, i když nám popraskaly puchýře na dlaních, znovu se udělaly a zase praskly. Každá lopata hlíny byla utrpením – staroch nám ještě naposledy dával zabrat. Přesto jsem byl za tu bolest rád. Zaháněla myšlenky a paměť.

Když byla jáma příliš hluboká a nedosáhli jsme lopatami na dno, slezl jsem do ní a pokračoval v kopání. Henry mezitím přecházel sem a tam a pozoroval oblohu. Hlína byla tak nasáklá vším tím deštěm, že to bylo jako zarávat lopatu do syrového masa. Rukou jsem ji shrábl z lopaty a proklínal to zdržení. Nastala první změna počasí po třech dnech a na nějakou dobu to mohla být i naše poslední příležitost, kdy dostat tělo do země. „Abychom sebou hodili,“ řekl Henry.

Pohlédl jsem na nebe. Mraky měly popelavou barvu, ale ze severu se k nám hnala hradba černých mračen. Rychle.

„Nezvládneme to,“ řekl jsem.

„Zvládneme,“ řekl on.

To byl Henry – naprosto jistý, že všechno vyjde, tak jak chce. Tělo se pohrbí, než bouřka udeří. Počasí včas vysuší půdu, aby se mohla znovu zasít bavlna. Příští rok bude lepší. Jeho mladší bratr ho nikdy nepodrazí.

Kopal jsem rychleji a s každou lopatou jsem sebou trhl. Věděl jsem, že bych mohl kdykoli přestat a Henry by zaujal mé místo, aniž by si slovem postěžoval – bez ohledu na to, že měl

v kostech skoro padesát let na rozdíl od mých devětadvaceti. Z pýchy nebo paličatosti nebo z obou důvodů jsem kopal dál. Ve chvíli, kdy řekl: „Stačí, je řada na mně,“ mě svaly pálily a supěl jsem jako motor zahlcený starým benzinem. Když mě tahal z jámy, zatínal jsem zuby, abych nevykřikl. Tělo mě pořád ještě všude možné bolelo po všech těch kopancích a ranách, ale o tom Henry nevěděl.

O tom by se Henry nikdy dovědět neměl.

Klečel jsem na kraji jámy a pozoroval ho, jak kope. Obličej a ruce měl tak zabláčené, že by ho kolemjdoucí mohl považovat za černocho. Byl jsem nepochybně stejně špinavý, ale v mém případě by mě prozradily zrzavé vlasy. Vlasy po otci, spředená měď tak jemná, že ženské prsty toužily je prohrábnout. Vždycky jsem je nenáviděl. Jako bych měl na hlavě planoucí hranici, která vykřikovala do světa, že ve mně je on. Křičela to na mě pokaždé, když jsem se podíval do zrcadla.

V hloubce něco přes čtyři stopy narazil Henry ostřím na něco tvrdého.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Nejspíš kámen.“

Ale nebyl to kámen, byla to kost – lidská lebka, které vzadu pořádný kus chyběl. „Sakra,“ řekl Henry a podržel ji na světle.

„Co teď uděláme?“

„Nevím.“

Oba jsme pohlédli k severu. Černé mraky houstly a pohlcovaly oblohu.

„Nemůžeme začít znovu,“ řekl jsem. „Mohlo by přestat pršet až za několik dní.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Henry. „Není to správné.“

Nicméně kopal dál, podával mi kosti, tak jak je rukama vyhrabával: žebra, paže, pánev. Když se dostal ke spodní části nohou, ozvalo se kovové cinknutí. Zvedl holenní kost a já uviděl, jak kost obtáčejí nahrubo zhotovená zrezivělá kovová pouta. Visel na nich přetržený řetěz.

„Panebože,“ řekl Henry. „Je to hrob nějakého otroka.“

„To nevíš.“

Zvedl rozbitou lebku. „Vidíš? Střelili ho do hlavy. Musel to být utečenec.“ Henry zavrtěl hlavou. „Tím se to vyřešilo.“

„Co se vyřešilo?“

„Nemůžeme otce pohrbít do negerskýho hrobu,“ řekl Henry. „Nic by mu nemohlo být odpornější. A teď mi odtud pomoz.“ Natáhl špinavou ruku.

„Mohl to být uprchlý trestanec,“ řekl jsem. „Běloch.“ Mohl, ale měl jsem jistotu, že ne. Henry zaváhal a já dodal: „Jak asi daleko je odtud vězení? Takových šest sedm mil?“

„Víc než deset,“ odpověděl. Ale spustil ruku k boku.

„Pojď,“ řekl jsem a natáhl k němu ruku. „Dej si pauzu. Budu chvíli kopat.“ Když se mě chytil, musel jsem se přestat usmívat. Henry měl pravdu: neexistovalo nic, co by se bývalo otci hnusilo víc.

.....

VYŠEHRADEK

NAKLADATELSTVÍ • PUBLISHERS LTD.

SPOL.
S R.O.

VÍTA NEJEDLÉHO 15, 130 00 PRAHA 3

TEL./FAX: 224 221 703

info@ivysehrad.cz | <http://www.ivysehrad.cz/>

Psaní, které proniká duši

Co vás inspirovalo k napsání románu *Bahnitá pole*?

V dětství jsem často slyšela o farmě prarodičů v Lake Village v Arkansasu. Bylo to prosté sídlo bez elektřiny, tekoucí vody a telefonu. Říkali se tomu „Mudbound“, protože kdykoli přšelo, voda zaplavila silnice a lidé zůstali několik dní uvězněni jakoby na ostrově. Ačkoli tam žili jen rok, maminka, teta a babička často o farmě mluvili. Smály se nebo byly zádumčivé, podle toho, zda byl příběh vtipný nebo děsivý. Ráda jsem je poslouchala, dokonce i ty příhody, které jsem slyšela už třeba podesáté. Připadala jsem si, že nahlížím nějakým kukátkem do cizího a úžasného světa; světa plného rozporů, hrozivé krásy. Dověděla jsem se spousty neuvěřitelných historek o mé rodině, zvláště o mé babičce, která byla hrdinkou většiny z nich. Důvod byl jednoduchý, když udeřila pohroma, můj dědeček byl vždy někde jinde, tedy pryč, a vše zůstalo na babičce. Rok na farmě byl i pro matku a tetu velkým dobrodružstvím. Až později jsem si uvědomila, jak těžké období to muselo pro babičku být – městská žena s dvěma malými dětmi, když ve skutečnosti každý den bojovaly o holé přežití.

Román jsem začala psát na Kolumbijské univerzitě, kde jsem studovala kreativní psaní. Jeden z mých profesorů nám zadal napsat text z pohledu někoho z rodiny. Rozhodla jsem se napsat o farmě a hlavní osobou bude babička. Ale to, co z toho vzešlo, nebyl veselý dobrodružný příběh, ale něco temného a složitého. Dalo by se to ve zkratce charakterizovat asi takto: „Když myslím na farmu, myslím na bahno.“

Pokud je farma skutečně pravým místem děje, vešla se tam i fikce?

Základním předpokladem je pravda: dědeček se rozhodl přemístit rodinu z města (Dallas ve skutečnosti) na farmu v roce 1946. Jako Henry v románu chtěl být blízko nedávno ovdovělé sestře, jejíž manžel spáchal sebevraždu. A také můj dědeček toužil být farmářem. Byl rodilý Mississippian a úctu k půdě měl v sobě hluboce zakódovanou.

Babička byla nemajetná, ale dokážu si představit, jak se cítila, když uviděla, že bude žít a vychovávat své dvě malé děti (matce byly tehdy tři roky a tetě šest) na tak primitivním místě. Ale byla žena své doby, poslušná přání manžela. Na farmu se pak ještě přistěhoval dědečkův bratr Bobby a po něm i nešťastný tchán. Babička se starala o všechny. Stejně jako Laura v románu i ona ráda zpívala a písněmi vyjadřovala náladu. Na farmě pracovalo také několik afroameričanů. I služka, která pomáhala v domácnosti, byla černoška. A zde končí realita a začíná fikce. Začala jsem skutečnými lidmi a událostmi, ale čím víc jsem se zabrala do práce, tím více postavy trvaly na tom, aby byly samy sebou a tím více problémů na sebe nabalovaly. Vražda, chtíč, zrada, zakázaná láska – v beletrii je to možné...

Proč jste se rozhodla vyprávět příběh prostřednictvím šesti hlasů?

Chtěla jsem si psaní mého prvního románu maximálně zkomplikovat. Strukturování nebylo snadné. Brala jsem to jako jednu z největších výzev. Usilovala jsem o to, aby přechod od jedné události ke druhé prostřednictvím změny hlasů se děl organicky a vše do sebe zapadalo. Tady by se také našlo vysvětlení, proč mi psaní trvalo sedm let.

Začala jsem krátkým příběhem Laury (mé babičky) a skončila Cliffovými poznámkami na 35 stranách. Když jsem přemýšlela, jak příběh rozvíjet, začala jsem experimentovat i s jinými hlasy. Jamie je první. S ní souvisí jedna z nejpodivnějších věcí, která se mi při psaní Bahnitých polí stala. Probudila jsem se uprostřed noci, ve dvě hodiny, a napsala celou povodňovou scénu. Bylo to asi sedm stran, za den jsem jich běžně napsala maximálně pět. A pak se vrátila do postele. Když jsem se ráno probudila, vůbec jsem si nepamatovala, co se dělo v noci. Až jsem zapnula počítač, viděla, že rukopis je bohatší o sedm stran. Jako by si je Jamie napsala sama. Přála bych si, aby se takové věci opakovaly častěji, ale bohužel jsem něco podobného už nezažila...

Další hlas patří Florence. Nosila jsem ji v sobě, ale trvalo mi to určitý čas, než jsem postihla všechny její emoce. Pak Henry, který byl tvrdohlavý a obtížný, a Hap – od počátku jakýsi mluvčí.

Ronsela jsem vymyslela, když jsem měla hotových asi dvě stě stran. Viděla jsem dokument o černošské armádě ve druhé světové válce a část se týkala praporu Black Panthers.

Samozřejmě jsem věděla, že jsme vstoupili do druhé světové války se segregovanou armádou, ale netušila jsem, co to pro černošské vojáky znamenalo. Ukázka, kterou jsem viděla, byla tak šokující, že mě to navždy poznamenalo. Příběh Ronsela celou knihu změnil. Stala se mnohem víc románem o sociální spravedlnosti na úkor rodinného dramatu, jak jsem ji původně zamýšlela.

Bylo pro vás obtížné psát jazykem afroameričanů?

Ano, ale nebylo to zase o tolik těžší, než psát jazykem mužů, vojáků, farmářů, matky, oddaných křesťanů, zoufale chudých lidí s malým vzděláním, bigotů nebo alkoholiků. Všechny jsem musela přesvědčivě ztělesnit, aniž bych měla s nimi osobní zkušenost.

V příbězích, na nichž jsem vyrůstala, se černoši vředy nacházeli v pozadí. „Odstrčili“ je tam „zákony“ Jim Crowa Southa. (*Zákony Jima Crowa (anglicky Jim Crow laws) je neoficiální souhrnné označení pro různá nařízení o rasové segregaci, která platila v jižních státech USA v letech 1876 až 1965. Název byl poprvé použit roku 1892 v New York Times a byl inspirován populární písní „Jump Jim Crow“, v níž kabaretér Thomas D. Rice zesměšňoval mluvu černých otroků. Wikipedie*). Rozhodla jsem umožnit mým afroamerickým hrdinům odpovědět na ošklivosti Jima Crowa, Ale trochu jsem se bála. Věděla jsem, že se nevyhnu útokům některých propagátorů „čisté rasy.“ Udělala jsem však dobře. Jediný způsob, jak bojovat s přetrvávajícím rasismem, je sdělovat své afroamerické postoje.

Také z uměleckého pohledu je nesmyslné říci spisovateli: „Nemůžete psát o X, protože jste už napsali o Y.“ Pokud by autoři meditovali jen o svých vlastnostech, neměli bychom Madame Bovary nebo Moll Flanders nebo Jane Eyre a vůbec většinu literatury. Místo toho bychom byli zaplaveni spoustou únavných knih o osamělých, neurotických typech s blokem na klíně a tužkou v ruce.

Váš rukopis získal prestižní cenu Bellwether, kterou v roce 2000 založila vynikající americká spisovatelka Barbara Kingsolverová. Jaké to bylo, když jste se o tom dověděla?

Druhou verzi knihy jsem do soutěže poslala v září 2005 se vstupním poplatkem 30 dolarů a přemýšlela, jestli jsem je neměla investovat lépe. Pak jsem v lednu slyšela, že jsem jedna z tuctu semifinalistů a myslela si: „No, je to dobrý, jsem v té nejlepší dvanáctce.“ O pár měsíců později jsem zjistila, že jsem jednou ze tří finalistů a myslela si: „Hej, alespoň jsem blíž úspěchu.“ Pak jednou v noci zavolala Barbara. Hned jsem ji nepoznala a napadlo mě, že jde zase o nějakou nabídkovou akci a chtěla zavěsit. Ale ještě než jsem to stačila udělat, zaslechla jsem: „Tady je Barbara Kingsolverová a volám, abych vám řekla, že jste vyhrála cenu Bellwether.“ Vyšlo ze mě jen: „Ach bože!“

Barbara Kingsolverová řekla: „Miluju, že rozumíte všem, i když ne všichni jsou dobří, a z dlouhodobého hlediska jsou někteří lidé dokonce velmi

špatní. Ale zřejmě díky pocitu vlastní perspektivy máte nějakou sympatii ke každé postavě.“ Co tomu říkáte?

Myslím, že musíte mít sympatie k charakteru, abyste v každé postavě, i té nejhorší, objevili alespoň zárodek něčeho dobrého.

Jeden recenzent srovnával váš debutový román s Faulknerovou *As I Lay Dying*. Co pro vás znamená toto srovnání.

Je to ohromující a neuvěřitelně lichotivé, ale nemyslím si, že bych psala jako Faulkner.

Mohla byste jmenovat nejzajímavější knihu, kterou jste kdy četla?

To je těžké. Moje oblíbená kniha je *Pýcha a předsudek*, ale abych odpověděla co nejpřesněji, musím jmenovat *Biblii*. Genesis, Píseň Šalamounova, Kniha Job, Evangelia a spousta dalších příběhů a pravd v jedné knize, to je něco fascinujícího.

A oblíbení autoři?

Shakespeare, Austen, Flannery O'Connor, Faulkner, James Cañon, Jennifer Epstein, Barbara Kingsolverová, Didion, Ishiguro, C. S. Lewis, Andre Dubus Sr., Marilynne Robinson, Tolkien, Styron, Valerie Martin, Lorrie Moore, Maggie Gee...

Co pro vás znamená psaní?

Nejlepší definice, jakou jsem kdy slyšela o literatuře, je že jde o „psaní, které proniká duší.“ To odpovídá i mému cíli: proniknout do spousty duší....

(Ze zahraničních pramenů)

Festival Děti, čtete?

zve na dva dny plné zážitků s krásnou literaturou

Děti, čtete? Sugestivní otázka v názvu jedinečného kreativního literárně-dramatického festivalu upozorňuje na velké téma – čtenářskou gramotnost dětí. Téma, které nenechává v klidu zodpovědné rodiče ani odborníky. **Festival Děti, čtete!** se zrodil v roce 2010 ve snaze zprostředkovat dospělým a dětem společný zážitek čtení jako velkého dobrodružství a také proto, aby připomínal, že u nás stále vznikají kvalitní a inspirativní dětské knížky, které stojí za pozornost. Letošní 9. ročník se koná **1. a 2. června v Městské knihovně v Praze na Mariánském náměstí, Werichově vile na Kampě a v knihkupectví s galerií Spolku občanů a přátel Malé Strany a Hradčan na Malostranském náměstí**. Vstup je zdarma.

Festival Děti, čtete? každoročně pořádá Knižní stezka k dětem v tandemu s nakladatelstvím Meander ve spolupráci s Městskou knihovnou v Praze a Werichovou vilou na Kampě. Program letošního 9. ročníku je nabitý událostmi pro děti každého věku a „jejich“ dospělé. Dva dny plné čtení, tvoření, setkávání, rozprávění, zábavy i poučení vypuknou 1. června v 9:00 v Městské knihovně v Praze slavnostním zahájením spojeným s vernisáží výstavy Nejlepší knihy dětem 2016/2017. Připravena jsou povídky s autory, třeba o četných cenami ověčené knížce Překlep a Škraloup, vystřihovánková dílna pro nejmenší ke knížce Byl jednou jeden domeček i výtvarná dílna pro náctileté s autorkou knihy Jan Wood, chlapec, který zasadil strom nebo třeba loutkové představení Loutek bez hranic s výrobou vlastní loutky. Tradiční součástí festivalu je oblíbená soutěž Nejlepší rukopis, ve které děti samy rozhodují, které knížky nakladatelství Meander vydá – právě takhle se do edičního plánu dostal hit letošního roku, prvotina mladého evolučního vědce Petra Turečka Vlasy se vrací.

Program 9. ročníku Festivalu Děti, čtete?

**1. června 2018 / Městská knihovna
v Praze, Ústřední knihovna
DĚTSKÉ ODDĚLENÍ
9:00 – 10:30**

Slavnostní zahájení festivalu za přítomnosti ředitelky festivalu Ing. Ivany Pecháčkové. Zároveň proběhne vernisáž výstavy ilustrací z katalogu Nejlepší knihy dětem 2016/2017, který představí Jana Čeřínková. Výstava je koncipována jako putovní a bude vystavena po dalších knihovnách a místech v České republice.

10:30 – 11:15

**Jiří Černý – Obrázky z moderních
československých dějin (věk: 12+)**

Čtení a beseda s autorem. Víte, kdo poprvé vyslovil výraz železná opona? Patřilo Československo mezi první tři země, kde se začaly stavět domy z panelů? V kterých částech Prahy nastupovali lidé do stanic metra Fučikova, Moskevská, Leninova? To všechno, a ještě mnohem více se dozvíte od autora Jiřího Černého.

11:30 – 12:15

**Iva Pecháčková – edice manamana
(věk: 8+)**

Paní nakladatelka představí novou edici převyprávěných biblických příběhů manamana. Jedinečná výuková série se zaměřuje na toleranci, humanismus a porozumění základům evropské vzdělanosti a pomocí úkolů vysvětluje dětem aktuální

otázky dnešního světa. Každá knížka nese jeden příběh a je ilustrována mladým českým ilustrátorem. Postupně tak převypráví všechny stěžejní příběhy, na kterých stojí evropská kultura. Edice se pak stane výstavní skříní mladé české ilustrace.

KLUBOVNA

9:00 – 9:45

**Alena Wagnerová – Jak Marta zkontrolovala
draka (věk: 8+)**

Čtení a beseda s autorkou. Kniha ukazuje, že boj s draky nemusí být jen násilnou mužskou záležitostí. Naopak, když se jej ujme žena, lze obrácení zlého v dobré dosáhnout třeba jen pěknou písničkou.

10:00 – 10:45

**Tomáš Končinský a Barbora Klárová –
Překlep a Škraloup (věk: 8+)**

Seznamte se se skřítky Překlepem a Škraloupem, kteří mají mnoho co říct stejně jako jejich autoři Tomáš Končinský a Barbora Klárová. Kniha byla za svůj text zapsána na čestnou listinu IBBY 2018 a získala Zlatou stuhu 2017.

11:00 – 12:15

**Vyhlášení soutěže Nejlepší rukopis a čtení
z vítězných knih (věk: 8+)**

Výsledky soutěže rukopisů. Děti samotné rozhodují, které knížky nakladatelství Meander vydá v roce 2018. Takto již Meander vydal například senzační novinku Vlasy se vrací Petra Turečka.

Pavla Čecha A, který burcuje a varuje přede všemi formami totalit. V autorově podání ji ztělesňuje všudypřítomné a jediné povolené písmeno A. Ptát se můžete na všechno, hezky od A do Z.

16:00 – 16:45

Iva Mrkvičková – Maja a Kim

(věk: 6+)

Může být snad něco sladšího než vyrovnané zákusky v pražské cukrárně? Detektivně sladký příběh o malé Maje, která žije jen s otcem a vášnivě ráda maluje (a okusuje přítom pastelky), se odehrává v Praze a postupně rozmotává zašmodrané rodinné vztahy.

Okořeněný je notnou dávkou tajemna a dobrodružství. S autorkou si dokonce vyrobíte vlastní cukrovinku!

DÍLNA

09:00 – 11:00

Marcela Konárková – Byl jednou jeden domeček (věk: 3+)

Dílna pro malé šikuly. Obkreslí, dokreslí, vybarví, vyprávěj, celá kniha poskytuje krom literárního zážitku i ten haptický a doslova burcuje fantazii malých čtenářů i prohlížečů.

DEML – Relax zóna

17:00 – 19:00

Iva Vodrážková – Jan Wood, chlapec, který zasadil strom (věk: 14+)

Výtvarná dílna s autorkou. Jan Wood není obyčejný chlapec. Vyřezal ho ze dřeva australský domorodec a chlapec ožil. Akorát ho to stále táhne takzvaně ke kořenům...

2. června 2018 / Werichova vila na Kampě

09:30 – 10:00

Zahájení festivalu a slavnostní otevření celodenní sprejerské dílny.

10:00 – 10:45

Doteky přírody – Václav Chaloupek

(věk: 6+)

Mistr dětských přírodních večerníčků se zvířátky představuje svou knihou běžnou i vzácnou květinu, ptactvo a zvířata různých biotopů. Vzpomínky na čas toulek se zvířaty doplňují fotografie Tařány Typltové. Kromě zázraků přírody kniha obsahuje skvosty češtinářské, zejména když se zmiňuje o tužebníku jilmovém, netýkavce malokvěté či dáblíku bahenním.

11:00 – 11:45

Krtník – Tereza Ščerbová (věk: 10+)

Výtvarná dílna uznávané výtvarnice a ilustrátorky Terezy Ščerbové k tajemně temné knize Krtník. Ta tajemně evokuje malířská plátna a vypráví příběh Krtníka, Medvěda, Zaškvara a mladé návrhářky Madly.

11:00 – 11:45

Lubomír Kupčík – Velká indiánská kniha

(věk: 9+)

Výtvarná dílna příznivce lesní moudrosti Lubomíra Kupčíka pro všechny dobrodruhy, kteří se nebojí. Snadno si z dostupných materiálů i v dnešní době vyrobíme repliky tradičních indiánských oděvů, obutí, ozdob i některých loveckých potřeb. Autor ví snad vše o indiánských obyčejích!

13:00 – 13:45

Loutky bez hranic – Výlet na Říp (věk: 3+)

Divadélko pro nejmenší.

14:00 – 14:45

Loutky bez hranic – loutková dílna

(věk: 3+)

Po divadle si budou děti moci vyrobit svoji vlastní loutku.

14:00 – 14:45

Luisa Nováková – Bílí havrani (věk: 12+)

Poznejte s autorkou tajemství, které skrývá říše Kaymeira. Naučte se od autorky mluvit skutečně urozeně a vzorně a používat sofistikované a neotřelé metafory!

14:00 – 14:45

Olga Černá – Ztracený deník profesora z Essexu aneb Podivuhodná zvířena

(věk: 6+)

Olga Černá našla dílo ztroskotaného přírodopytce, ve kterém se to jen hemží roztodivnými zvířaty. Jak asi vypadá dvojveverka luční, vemenečník mlékodárný nebo řapirba nohoukoun?

15:00 – 15:45

Pavel Čech – A (věk: 10+)

Beseda s Magdalenou Rutovou ke knize

17:00 – 19:00

Čtenář na jevišti –

představení nastudované dětmi

Řvi potichu, brácho – ZŠ Sedlčany

Kluk na větvi – ZŠ Lysolaje

Spočítej hvězdy – ZŠ Záhřeb

2. června 2018 / Knihkupectví s galerií Spolku občanů a přátel Malé Strany a Hradčan na Malostranském náměstí

12:30 – 13:15

Jezevec Chrujda prochází divočinou – křest nové knihy, čtení (věk: 5+)

Křest a představení nového dobrodružství milovaného Jezevce Chrujdy. Po vynálezu urychlovače následovaným pomalíčem, hledání pravé lásečky a natáčení filmu se Chrujda vrhá do divočiny.

13:30 – 14:15

Lucie Dvořáková – Jezevec Chrujda prochází divočinou (věk: 5+)

Následujte nebojácného jezevce do divočiny společně s jeho kamarádkou Lucií Dvořákovou, která ho doprovází na všech jeho odvážných dobrodružstvích.

14:30 – 15:15

Petr Stančík – O díře z trychtýře (věk: 8+)

Petr Stančík umí zhmotnit i to, co neexistuje. A tak vznikla unikátní pohádka O díře z trychtýře. Vidíte ji?

16:30

Velká literární dílna k Jiným tajům Opic Petra Nikla

Co stvoříte z opičí abecedy vy?

<http://www.meander.cz/festival-deti-ctete-2017>